

2.8.2026 - Boží království a poslání církve

Čtení: Izajáš 52,7-10; Skutky apoštolů 1,1–8

Písně: 118 – Zpívejte Pánu nové písně; 120 – Aj Pán Kraluje/ 3 sloky;
146 – Ó chvalte laskavého Pána/4 sloky; 692 – Z měst a vesnic;
779 – Můj Pán všechny svolá

Rekapitulace – Největší věci v životě téměř vždy začínají něčím, co vypadá jako naprostá maličkost. Jedno zrnko, špetka kvasu – právě takové obrazy dnes používá Ježíš, protože Bůh nepohrdá skromným začátkem. To my chceme okamžité výsledky. Modlíme se pár dní a říkáme si: „No, nic se nemění.“ Uděláme jeden dobrý skutek a očekáváme, že svět bude hned jiný. Ale Boží království roste jinak. Tiše, bez rozruchu. Někdy tak pomalu, že se zdá, jako by se prostě nic nedělo. Proto tě prosím, nepodceňuj malé kroky. Jednu modlitbu, jedno odpuštění, jedno dobré slovo. Neboť to, co se dnes jeví jako zrnko, se zítra může stát obrovským stromem, pod nímž někdo najde naději.

Mým přáním je, aby tyto lekce nebyly jen získáváním nových informací. O Božím království, aby nám pomohly pochopit, jak má církev žít dnes a jak má každý z nás následovat Krista.

Proč Lukáš napsal – dvě knihy Nového zákona: Obě knihy spolu tvoří jeden celek a řešil dvě zásadní otázky.

První otázka – Lukáš osobně Ježíše nepoznal. Nepatřil mezi dvanáct apoštolů a nebyl ani přímým učedníkem těch, kteří Ježíše během jeho pozemského života doprovázeli. Patřil už ke generaci, která neměla možnost Krista osobně vidět. V tomto směru je nám velmi blízký. Ani my jsme Ježíše neviděli na vlastní oči. Ani my jsme se nesetkali s lidmi, kteří jej osobně znali. A přesto chceme poznat, kým byl. Lukáš shromáždil svědectví očitých svědků, pečlivě je uspořádal a předal je dalším generacím, aby živá památka na Ježíše nezanikla.

Druhá otázka – Ježíš opakovaně mluvil o svém návratu. Když čteme evangelia, máme dojem, že první učedníci očekávali jeho druhý příchod velmi brzy. Jenže roky plynuly. Ježíš se nevracel. Lukáš žil už o dvě generace později a stejně jako ostatní křesťané si kladl otázku: **Jak máme žít, když Kristus ještě nepřišel? Co máme dělat mezi jeho nanebevstoupením a druhým příchodem?**

Ukazují, jak má Ježíšovo dílo pokračovat v životě církve. Jak má evangelium působit v lidech, kteří Krista nikdy osobně neviděli, ale věří v něj. A v tom je to mimořádně aktuální i dnes. Naše situace je totiž velmi podobná. Víme, že jednou znovu přijde, ale nevíme kdy. Proto potřebujeme vědět, jak máme žít právě nyní.

Komu jsou tato slova určená? – Teofil, přítel Boha

Slovo **Teofil** se skládá ze dvou řeckých slov: *theos* – Bůh a *philos* – přítel nebo milující. Proto může znamenat „**ten, kdo miluje Boha**“, ale také „**ten, koho Bůh miluje**“. Tato kniha není určena jen tomu, kdo chce získat nové informace. Je určena člověku, který touží Boha opravdu poznat a milovat. **Bible totiž není obyčejná historická kniha. Nestačí ji jen studovat. Její poselství se otevírá člověku, který přichází s otevřeným srdcem.** Kdo čte Písmo jen ze zvědavosti, může získat mnoho znalostí. Kdo je však čte jako Teofil – jako člověk hledající Boha – nejen že začne více milovat Boha, ale především pozná, jak hluboce je **Bůh miluje jeho**.

Lukáš začíná těmito slovy: „Ve své první knize jsem, Teofile, vypsál všechno, co Ježíš činil a čemu učil až do dne, kdy byl vzat vzhůru do nebe.“ (Sk 1,1–2) Tato slova nejsou jen úvodem k nové knize. Ukazují, že Boží dílo pokračuje. Lukáš připomíná, že ve svém evangeliu popsal vše, co Ježíš **činil a učil**. Toto pořadí není náhodné. Ježíš

nejprve žil to, co hlásal. Mezi jeho slovy a skutky nebyl žádný rozpor. To, co učil, také dělal, a to, co dělal, potvrzovalo jeho učení. Jeho život byl dokonalou jednotou slov a činů. Boží slovo navíc není pouhou informací. V Bibli Boží slovo vždy něco působí – tvoří, proměňuje a přináší život. Stejně jako Bůh na počátku stvořil svět svým slovem, také evangelium není jen zprávou o minulosti. Je živým Božím slovem, které i dnes jedná a proměňuje lidské životy.

Evangelium a Skutky – dvě etapy jednoho Božího díla – Lukášovo evangelium a Skutky apoštolů tvoří jeden celek. Evangelium zachycuje první etapu Božího plánu spásy – od lidského pádu až po Kristovo nanebevstoupení. Od chvíle, kdy se lidstvo v Adamovi vzdálilo Bohu, až po okamžik, kdy nový Adam, Ježíš Kristus, po dokončení díla vykoupení vstupuje k Otci. Cesta zpět k Bohu je otevřena. Boží příběh však tímto okamžikem nekončí. Kristus je u Otce, ale jeho druhý příchod ještě nenastal. Církev zůstává ve světě a dostává úkol pokračovat v jeho poslání. Právě zde začínají Skutky apoštolů. Odpovídají na otázku: **Jak mají žít lidé, kteří věří, že Kristus zvítězil, ale stále očekávají jeho návrat?** To je i naše situace. Žijeme mezi dvěma velkými událostmi – mezi Kristovým nanebevstoupením a jeho druhým příchodem. Proto jsou Skutky apoštolů knihou určenou nejen první církvi, ale i nám. Budeme v nich hledat odpověď na otázku, jak má církev v tomto mezidobí žít, jak má nést evangelium světu, nechat se vést Duchem svatým a zůstávat věrná Kristu až do dne jeho návratu.

Program celé knihy – Lukáš shrnuje hlavní témata, která bude dále rozvíjet. Jsou programem života církve mezi Kristovým nanebevstoupením a jeho druhým příchodem. Po svém vzkříšení se Ježíš čtyřicet dní zjevoval učedníkům. Lukáš zdůrazňuje, že s nimi mluvil především o **Božím království**. To je významné. Když Ježíš před svým odchodem k Otci dává učedníkům poslední pokyny, nemluví o politice, budoucích událostech ani o jejich bezpečnosti. Zaměřuje jejich pozornost na to nejdůležitější – Boží království. Právě ono má být středem života i poslání církve.

Co znamená Boží království? - Když slyšíme slovo „království“, často myslíme na budoucnost. Ježíš však ukazuje, že Boží království začíná už tam, kde lidé žijí podle jeho příkladu. Ježíš je jeho dokonalým obrazem. Vidíme v něm život naplněný poslušností Otci, láskou, milosrdenstvím, odpuštěním, službou i mocí nad zlem. Boží království tedy není především místo, ale Boží vláda, která se projevuje v životě člověka. Proto Ježíš svým učedníkům neříká, aby vybudovali mocnou organizaci nebo získali vliv. Volá je k tomu, aby žili tak, jak žil On sám, a přinášeli Jeho život do světa. Právě tak se Boží království šíří i dnes.

Učedníci stále myslí po svém – Ježíš po svém vzkříšení mluví s učedníky o Božím království. Oni se však ptají: „Pane, v tomto čase obnovíš království Izraele?“ Ježíš mluví o Božím kralování a proměně lidského srdce, zatímco učedníci stále myslí na politickou obnovu Izraele. Jak snadno se to může stát i nám. Boží slovo často vykládáme podle vlastních představ místo toho, abychom dovolili Bohu proměňovat naše myšlení. Přesto Ježíš své učedníky neodmítá. Trpělivě je vede dál a dává jim tři pokyny, které budou určovat život církve až do jeho návratu.

Tři Ježíšovy pokyny pro církev

První pokyn: Nezapývejte se tím, co vám nepřísluší – Ježíš říká: „Není vaší věcí znát časy a lhůty, které Otec určil svou mocí.“ (Sk 1,7) V každé době se lidé snažili určit datum Kristova návratu. Ježíš však podobné spekulace odmítá. Nepopírá, že

znovu přijde, ale připomíná, že čas jeho příchodu zná pouze Otec. Posláním církve proto není počítat data, ale být připravena každý den a věrně následovat Krista.

Druhý pokyn: Čekejte na Ducha svatého – Ježíš učedníkům přikazuje: „Neodcházejte z Jeruzaléma, ale očekávejte Otcovo zaslíbení.“ (Sk 1,4) Lidsky by se zdálo správné začít jednat okamžitě. Ježíš však říká: „Počkejte.“ Tím ukazuje důležitou pravdu. Boží dílo nestojí na lidských schopnostech, organizačním talentu ani nadšení, ale na působení Ducha svatého. Bez něj se i nejlepší snaha může stát jen lidskou aktivitou. S Ním se obyčejní lidé stávají nástroji Božího jednání.

Třetí pokyn: Bud'te mými svědky – Vrcholem celé pasáže jsou Ježíšova slova: „Dostanete moc Ducha svatého... a budete mi svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ (Sk 1,8) Tento verš tvoří osnovu celé knihy Skutků. Evangelium se nejprve šíří v Jeruzalémě, potom v Judsku, dále v Samařsku a nakonec mezi všechny národy.

Boží plán vždy směřoval ke všem lidem.

Co znamená být svědkem? - Ježíš neříká: „Budete mými učiteli“ ani „budete budovat mocnou instituci“. Říká: „Budete mými svědky.“ Svědek nemluví především o svých názorech, ale o tom, co sám poznal. Apoštolové svědčili o tom, že viděli vzkříšeného Krista. My svědčíme o tom, že vzkříšený Ježíš i dnes zachraňuje, odpouští a proměňuje lidské životy. To je základní poslání církve.

Církev nemůže žít bez Ducha svatého – Církev nemůže plnit své poslání vlastní silou. Učedníci byli tři roky s Ježíšem, slyšeli jeho učení a byli svědky jeho smrti i vzkříšení. Přesto jim Ježíš nepřikazuje okamžitě jednat, ale čekat na Ducha svatého. Boží dílo nezačíná lidskou aktivitou, ale Božím jednáním. Nejprve Bůh dává svého Ducha a teprve potom posílá své učedníky. Není proto náhodou, že se někdy říká, že by se tato kniha mohla jmenovat spíše **Skutky Ducha svatého**.

Kdo je hlavním hrdinou? - Na první pohled se může zdát, že hlavními postavami jsou Petr nebo Pavel. Ve skutečnosti je středem celé knihy Ježíš Kristus, který skrze Ducha svatého pokračuje ve svém díle. **Nejsou příběhem mimořádných lidí, ale svědectvím o tom, co dokáže Bůh prostřednictvím obyčejných lidí, kteří jsou mu k dispozici.** Tam, kde jedná Duch svatý, se mění lidské životy.

Pokračuje to i dnes – Neobvykle otevřeně. Nečteme o Pavlově smrti ani o uzavření dějin první církve. Lukáš tím naznačuje, že Boží dílo pokračuje. Neskončilo to v prvním století. Pokračují všude tam, kde lidé poslouchají Krista, nechávají se vést Duchem svatým a vydávají svědectví o evangeliu. Nejsme tedy jen čtenáři této knihy. Jsme pozváni stát se součástí jejího pokračování.

Připomeňme si několik důležitých pravd:

- Ježíšovo dílo neskončilo jeho nanebevstoupením.
- Kristus dál jedná skrze Ducha svatého.
- Církev nemá žít z vlastní síly, ale z Boží moci.
- Naším úkolem není spekulovat o budoucnosti, ale věrně svědčit o Kristu.
- Evangelium je určeno všem lidem až na konec země.
- Není to historie první církve, ale také obrazem poslání církve dnešní.